

Η μνήμη των Αγίων Προπατόρων στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Εορτάστηκε η μνήμη των Αγίων Προπατόρων στον ομώνυμο ιερό Ναό στην πόλη του Χωρίου των Ποιμένων που βρίσκεται κοντά στη Βηθλεέμ.

Διαβάστε αναλυτικά το δελτίο που εξέδωσε η Αρχιεπισκοπή του Παναγίου Τάφου:

Τήν Κυριακήν τῶν Προπατόρων, 17ην/30ήν Δεκεμβρίου 2018, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων Προπατόρων εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν ἱερόν Ναόν, τόν ἀποτελοῦντα τόν πολιοῦχον Ναόν τῆς πόλεως τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων-Μπεϊτσαχούρ, προσκειμένης τῇ Βηθλεέμ.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τήν μνήμην τῶν πρό τοῦ νόμου καί ἐν τῷ νόμῳ Προπατόρων τοῦ Χριστοῦ, ἐξ ὧν Οὗτος προῆλθε σαρκωθείς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου καί τεχθεῖς κατά σάρκα ἐξ αὐτῆς.

Εἰς τόν περικαλλῆ ναόν τοῦτον, τόν κεκοσμημένον διὰ λιθογλύπτου εἰκόνοστασίου καί διὰ βυζαντινῆς ἀγιογραφίας ἐτελέσθη θεία Λειτουργία τήν πρωΐαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Πέλλης Φιλούμενος, τῇ συλλειτουργίᾳ τῶν Πρεσβυτέρων τῆς ἐνορίας ταύτης, π. Σάββα, π. Ἦσσα, π. Ἰωάννου καί π. Γεωργίου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς ἐνορίας ἀραβιστί καί συμμετέχοντος πανδήμου ἐκκλησιάσματος ἐκ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως.

Πρός τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἀνεγνώσθη κήρυγμα τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου διὰ στόματος τοῦ Πρεσβυτέρου π. Ἦσσα ὡς ἔπεται:

«Τό πλήρωμα τοῦ Νόμου καί τῶν Προφητῶν Αὐτός ὑπάρχων, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ πληρώσας πᾶσαν τήν Πατρικήν Οἰκονομίαν, πλήρωσον χαρᾶς καί εὐφροσύνης τάς καρδίας ἡμῶν πάντοτε νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν».
(Λειτουργία Ἱεροῦ Χρυσοστόμου)

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Τό ὑπό τοῦ ἀγγέλου Κυρίου διαμνηυθέν εἰς τούς ἀγραυλοῦντας ποιμένας ἐν τῇ ἱερᾷ πόλει ὑμῶν Μπεϊτ Σαχούρ «ἰδοὺ γάρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντί τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτήρ, Ὃς ἐστι Χριστός Κύριος ἐν πόλει Δαυΐδ», (Λουκ. 2, 10-11), συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἁγίῳ τούτῳ ναῷ, ἵνα εὐχαριστιακῶς καί δοξολογικῶς ἐορτάσωμεν τήν μνήμην τῶν ἁγίων Προπατόρων, δηλονότι πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων, ἀπό Ἀβραάμ ἄχρι καί Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου· ὁμοίως καί τῶν προφητῶν καί προφητίδων, ἐξαιρέτως δέ τοῦ Προφήτου Δανιήλ καί τῶν ἁγίων τριῶν παιδῶν.

Οἱ ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστήσαντες τῷ Θεῷ ἅγιοι σύν τοῖς Προφήταις καί ταῖς Προφητίδαῖς εἶναι αὐτοί οἱ ὅποιοι προκατήγγειλαν τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τουτέστι τήν γέννησιν τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ πληρώσαντος πᾶσαν τήν Πατρικήν οἰκονομίαν.

Ἡ σημερινή ἐορτή τῶν ἁγίων Προπατόρων ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ, ἔνθα αἱ τῶν ἀγγέλων οὐράναι δυνάμεις συνωμίλησαν μετὰ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀγραυλούντων ποιμένων, ἀποτελεῖ τό προοίμιον τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς μεγάλης χαρᾶς, (Λουκ 2,10), δηλονότι τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τὰ δεσμά τῆς ἁμαρτίας καί τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου.

Καί τοῦτο, διότι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, εἶναι ὁ νέος Ἀδάμ, οὐχί πλέον ὁ χοϊκός ἄνθρωπος, ἀλλά ὁ ἐκ Πνεύματος ἁγίου συλληφθεὶς ἐν τῇ νηδύϊ μήτρᾳ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἀγνῶν αὐτῆς αἱμάτων σαρκωθείς καὶ ἐνανθρωπήσας διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων σωτηρίαν.

Ἡ ἱερά ἱστορία δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἡμεῖς ἐγενήθημεν μέλη τοῦ σώματος αὐτῆς, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἱεράν ἱστορίαν συνθέτουν καὶ καταγράφουν οἱ ἅγιοι Προπάτορες καὶ πάντες οἱ προφῆται, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγένοντο ὅλοι αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ. Καὶ εἰς μὲν τὴν Παλαιάν Διαθήκην αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ Λόγου, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ, ἔλαβον χώραν ἀσάρκως εἰς δὲ τὴν Καινὴν Διαθήκην αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ Χριστοῦ ἐγένοντο ἐν σαρκί.

Οἱ ἅγιοι Προπάτορες, δηλονότι οἱ δίκαιοι καὶ οἱ Προφῆται ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ δέν εἶχον μόνον κοινωνίαν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ μετὰ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν θεωρίαν τῆς ἐνανθρωπήσεως Αὐτοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια, οὗτοι ἐθεώρουν (ἐβλεπον) τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ ὡς ἄνθρωπον, ἐν μορφῇ ἀνθρώπου. Ὁ Ἀδάμ παραδείγματος χάριν, «ἤκουσε τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τό δειλινόν», (Γεν. 3,8). Ὁ Ἰακώβ εἶδε τό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ· «εἶδον γάρ Θεόν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον καὶ ἐσώθη μου ἡ ψυχὴ», (Γεν. 32,30). Ὁ Μωϋσῆς εἶδε τὰ ὀπίσθια τοῦ Θεοῦ· «καὶ εἶπε Κύριος, ἀφελῶ τὴν χεῖρα καὶ τότε ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τό δέ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεται σοι», (Ἑξοδος 33, 21-22). Ὁ Ἡσαΐας εἶδε τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου. «Εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένον καὶ πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ» (Ἡσαΐας 6,1). Ὁ Δανιήλ εἶδε τὸν Κύριον ὡς Υἱόν ἀνθρώπου. «Καὶ ἰδού ὡς ὁμοιώσις υἱοῦ ἀνθρώπου ἦψατο τῶν χειλέων μου», (Δανιήλ 10,16). Ὁ προφήτης Ἠλίας διαλέγεται μετὰ τοῦ Κυρίου· «καὶ ἰδοὺ ρῆμα Κυρίου πρὸς αὐτόν καὶ εἶπε· τί σύ ἐνταῦθα Ἥλιού; καὶ εἶπεν Ἥλιού· ζηλῶν ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ Παντοκράτορι, ὅτι ἐγκατέλιπον οἱ υἱοὶ σου», (Γ' Βασιλ. 19,9-10).

Σημειωτέον ὅτι οἱ ἅγιοι Προπάτορες καὶ οἱ προφῆται δέν εἶδον, δέν ἐθεώρουν τὴν ἀκατάληπτον καὶ ἀπρόσιτον φύσιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸν τύπον καὶ τὴν εἰκόνα Αὐτοῦ, ἡ ὁποία εἰκόνα ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ χώραν εἰς τό μέλλον, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὡς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων καὶ ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος», (Φιλιπ. 2, 5-6). Καὶ ἄλλαχού λέει ὁ θεῖος Παῦλος: «Ὁ Σατανᾶς ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων εἰς τό μή αὐγᾶσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμόν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὃς ἐστὶν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ», (Β' Κορ. 4,4). Ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ γεραίρει τὴν μνήμην τῶν Ἁγίων Προπατόρων, διότι οὗτοι προκατήγγειλαν τό Μέγα Μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τουτέστιν τό μυστήριον τῆς Σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, «τὰ τῶν Πατέρων ἀκροθίνια Ἀβραάμ,

Ἰσαάκ καί Ἰακώβ τιμῶμεν, ὅτι αὐτῶν ἐκ σπέρματος ἔλαμψε Χριστός σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ὡς παντοδύναμος», (Μηναῖον, Κυριακή πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, Ὅρθρος), ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς ἐκκλησίας.

Ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου ἀποδεικνύεται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι ἐκτός τῆς Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί τοῦ Ἰωσήφ, οἱ πρῶτοι οἱ ὅποιοι προσεκύνησαν τό θεῖον βρέφος ἦσαν οἱ ἀγραυλοῦντες Ποιμένες, καί τοῦτο διότι διεκρίνοντο διά τήν ἀπλότητά τους καί διά τήν καθαρότητα τῆς καρδίας των. Ἐπιπλέον δέ οἱ Ποιμένες ἐμιμοῦντο τάς ἀρετάς καί τήν πολιτείαν τῶν Πατριαρχῶν καί τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐπισημαίνουν τό γεγονός ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐπέλεξε τούς πλεον ἀπλούς τῇ καρδίᾳ καί τῇ διανοίᾳ, διά νά ἀποκαλύψῃ τό ἄρρητον μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου. Δέν ἐπέλεξε ὁ Χριστός τούς ὑπερηφάνους καί πονηρούς Γραμματεῖς καί Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι ἐγνώριζον καί ἐδίδασκον τάς Γραφάς καί τόν Μωσαϊκόν Νόμον. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι τοῦ κόσμου τούτου τοῦ αἰῶνος, ὁ ὅποιος κόσμος «ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται», (Α΄ Ἰω. 5,19), ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης. Ἡ Ἐκκλησία ζῇ καί κινεῖται ἐν τῷ κόσμῳ, διά νά σώσῃ τόν κόσμον καί νά ἀπελευθέρωσῃ αὐτόν ἐκ τοῦ σκότους καί ἀπαλλάξῃ αὐτόν ἐκ τῆς ἀδικίας καί τῆς καταδυναστείας τοῦ διαβόλου.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά εὐαγγελίζηται τήν ἐπί γῆς εἰρήνην, τήν ὁποίαν εἰσήγαγε εἰς τόν κόσμον ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου καί ὕμνησαν οἱ ἄγγελοι. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ Χριστός διά τῆς ἐνανθρωπήσεως Αὐτοῦ εἰρήνευσε τόν ἄνθρωπον μέ τόν Θεόν, τόν πλησίον του, δηλαδή τόν συνάνθρωπόν του, μέ τόν ἑαυτόν του. Τοῦτο δέ ἐγένετο, διότι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἠνώθη ἡ θεία μετὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαιρέτως καί ἀχωρίστως.

Ἰδού λοιπόν διά τί ὁ ἄγγελος Κυρίου εἶπεν εἰς τούς ἀγραυλοῦντας ἐνταῦθα Ποιμένας: «μή φοβεῖσθε· ἰδού γάρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντί τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστός Κύριος, ἐν πόλει Δαυΐδ», (Λουκ. 2,10-11). Δεῦτε, λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ἐτοιμάσωμεν ἑαυτούς καί καθαίρωμεν τάς καρδίας ἡμῶν, ἵνα εἰσέλθῃ ἐντός αὐτῶν ἡ μεγάλη χαρά καί ἡ εἰρήνη τοῦ Ἥλιου τῆς Δικαιοσύνης, τοῦ γεννηθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, Ἀμήν.

Εὐλογημένα καί εἰρηνικά Χριστούγεννα!»

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν παρετέθη τράπεζα ὑπό τῆς Κοινότητος εἰς τήν συνο